The Ray . The Loney Mon

New York Times

"The Jeremy Lin Problem,"

David Brooks

The odds are that Lin will never figure it out because the two moral universes are not reconcilable. Our best teacher on these matters is Joseph Soloveitchik, the great Jewish theologian. In his essays "The Lonely Man of Faith" and "Majesty and Humility" he argues that people have two natures. First, there is "Adam the First," the part of us that creates, discovers, competes and is involved in building the world. Then, there is "Adam the Second," the spiritual individual who is awed and humbled by the universe as a spectator and a worshipper.

Majesty and Humility

Ĵ

The basic dialectic of man and his morality was beautifully captured in two midrashic homilies quoted by Rashi. In his comment to the verse "מויצר ה' א' את האדם עפר מן האדמה", "And God created man dust of the earth," Rashi says:

צבר עפרו מכל האדמה מארבע רוחות וכו".

God gathered the dust [from which man was fashioned] from the entire earth — from its four corners.

ד"א: נמל עפרו ממקום שנאמר בו: מזבח אדמה תעשה לו

He took the dust [from which man was made] from that spot which was designated by the Almighty, at the very dawn of creation, as the future site of the altar. As it is written: "An altar of earth thou shalt make unto me."

Galschild

מוֹאָמֵר יִיָּ נַעְבִיד אֵנֶשָׁא בְּצַלְמָנָא בּרְמוּתָנָא וְיִשְּׁלְטוּן בְּנוּנֵי יַמָּא וּבְעוֹמָא רשמיא ובבעירא ובבל ארעא ובבל רְחָשָא דְרָחַש על אַרְעָא: פּוּבְרָא יִי יָח אָרָם בְּצַלְמָה בְּצַלָם אֱלָהין בְּרָא יָתה יָתְוּשׁן יָיָ נַאֲמֶר לְּוֹשׁן יִיְ פּוּשׁוּ וִקְּנִי וֹּתְּ יַתְוּשׁוֹ יָיָ נַאֲמֶר לְוֹשׁן יִיְ פּוּשׁוּ וִקְנִי וֹתְ יָת אַרְעָא וּתִקוּפוּ עַלָה וּשְׁלוּטוּ בְּנוּנֵי יַמָּא וּבְעוֹפָּא דִשְׁמָיָא וּבְבָל חַיְּחָא דְרָחַשָּא עַל אַרְעָא: פּינאַמַר יִי הָא יָהָבִית לְכוֹן יָת כָּל עִסְכָּא דְבַר זַרְעַהּ מודרע די על אַפֵּי כֶל אַרְעָא וְיָת כָּל אִילָנָא דִי בָה פּירַי אִילְנָא דְּבַר זַרְעַה מודרע לכון יהא למיכל: יולכל חנת ארשא ולכל עופא דשמיא ולכל דרחש על אַרְעָא דִי בָה נַפְשָא חַיְתָא יָת כָּל יָרוק עִסְבָּא לְמַיכָל וַהָּוָה כַן: אַנְחָוָא יְיָ יָת כָּל דִּי עָבֶּר (הָא הַפְּין לְחָרָא הַהָּה רְמֵשׁ הַהָה צְפַר יום שִׁתִּיהָאי:

ַ נִיָּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׁה אָדֵם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתַנוּ <u>(יִרְהּוּ</u> בִדְגַּת חַיָּם וּבְעָוֹף הַשָּׁמִים וּבַבְּהַמָּה וּבְבֶּל־- הָאָרַץ וּבְבָל־ בּ הָרֶמֶש הַרמַש עַל-הָאָרץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים וּ אֶת-הָאָדָם ּבְּצַלְמוֹ בְּצֵלֶם אֱלֹהָים בָּרָא אֹתֵוֹ זָבֵר וּנְקַבָּה בָּרָא אֹתָם: בה וַיִבַרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָּהֶם אֱלֹהִים פְּרָוּוּרְבָוּ וּמִלְאַוּ אָת־הָאָרָץ וֹכָבְאָהָ וּרְדוֹ בּּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמֵים 🗲 מ וּבְבֶל־תַּיָּה תָּרֹמֶשֶׁת עַל־תָאֵרֶץ: וַיְּאמֶר אֲלֹהִים הַנַּה ַנְאַתִּי לָבֶׁם אָת־כָּל־עַשָּׁב ו זֹרָע זָּרַע אָשְׁר עַל־פְּנֵי כָל־ הָאָרָץ וְאָת־כָּל־הָעַץ אַשֶּׁר־בָּוֹ פְּרִי־עַץ וֹרַע זְרַע לְכֵם ל יִדְוֹיֶה לְאֶבְלָה: וּלְּכָל־חַיֵּת דָּאָבֶרְץ וּלְּבֶל־עוֹף הַשָּׁמַיִּם וּלְבָלורוּמֵש עַל־הָאָרָץ אַשֶּר־בּוֹ נֵפֶש חַיָּה אָת־בָּל־יֵרָק ָּאַ עֻשָּׁב לְאָרָלֻה וַיְהִי־בַן: וַיַּרָא אֱל הִים אָת־כָּל־אָשֶׁר עָשֶּׁה וְהַבַּה־טָוֹב מְאֶד וְיָהִי־עֶרֶב וְיְהִי־בָּקָר יָוֹם הַשְּשִׁי:

9 / BEREISHIS/GENESIS

PARASHAS BEREISHIS

1 / 26-31

²⁶ And God said, "Let us make Man in Our image, after Our likeness. They shall rule over the fish of the sea, the birds of the sky, and over the animal, the whole earth, and every creeping thing that creeps upon the earth." 27 So God created Man in His image, in the image of God He created him; male and female He created them.

²⁸ God blessed them and God said to them, "Be fruitful and multiply, fill the earth and subdue it; and rule over the fish of the sea, the bird of the sky, and every living thing that moves on the

Adam 1"

פרשת בראשית

10/ספר בראשית

חַילַיותן: בּןשִׁיצֵי יָיָ בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה עַבְרָפָה דִי עָבֶר וְנַח בִּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה מַבֶּל עַבְרָפָה דִי עָבָר: נוּבְרִיךְ יְיָ יָת יומא שְּבִיעָאָה וְקַרִּישׁ יָתַה אֲרֵי בַּהּ בַח מָפֶּל עָבְּרָתַה דִּי בְרָא יָיַ לְמְעְבֵּד: ראַלַין הוּלְדַת שְמֵיָא וְאַרְעָא כַּר ער לָא צָמָח אָרִי לָא אָחִיּת מִשְׁרָא יַיִּ אֲלְדִּים עַל אַרְעָא (אַנָש לַיִּת לְמִפֶּלַח יַּת אַרְמָּח, וֹנְעָנָא הַוֹּת לְמִפֶּלַח יַּת אַרְמָּח, סְלִיק מן אַרְעָא וְאַשְׁקֵי יָת כָּל אַפַּי אַרְמָתָא: וּוּרְרָא וִיִּ אֱלֹהִים יָת אָרָם מְמַלְלָאֵי הּוּנְצִיב וְיִ אֲלְהִים נִּינְתָא מְמֵלֶלָאֵי הּוּנְצִיב וְיִ אֲלְהִים נִּינְתָא

אַר וַיְכָלָּוּ הַשָּׁמִיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְּבָאֵם: וַיְבֵל אֱלֹהִים בַּיִּוֹם אוֹאְשְּׁמּּרְלֵלוּ שְּׁטִיִא וְאַרְעָא וְבָּל הַשְּׁבִיעִי מְלַאִּבְחָוֹ אֲשֵׁר עָשֵׁה וַיִּשְׁבּּת בַּיִּוֹם הַשְּׁבִיעִי נ מַבֶּל־מְלַאכְהָוֹ אֲשֶׁר עָשֵׁה: וַיְבָרָךְ אֱלֹהִים אֶת־יְוֹם ַהַשְּׁבִיעִי וַיִּקָדָּש אֹתֶו כִּי בִּוֹ שָׁבַת מָבֶּל־מְלַאבְתוֹ אֲשֶׁר־

ד אַלֶּה תִוּלְדְוֹת הַשָּׁמֵים וָהָאָרָץ בְּהַבֶּרְאָם בְּיוֹם עֲשָוֹת אַרְעָא וּשְׁמָא הּ עָבר יִי אֵלֹהִים ד אַלֶּה תִוּלְדְוֹת הַשָּׁמֵים וָהָאָרָץ בְּהַבּרְאָם בְּיוֹם עֲשָוֹת יה ישר איל הים אָרָץ וְשָׁמֵים: וְכָל וּשִׂים הַשָּׁדְֹה טָרָם יִהְיֵה עֵּרְלְא הַהּ באַרְעָא וְכָל עסְבָּא רְחַקְלְא אחות מיורא איל הים אָרָץ וְשָׁמֵים: וְכָל וּשִׂים הַשָּׁדְֹה טָרָם יִהְיֵה עֵּרְלֹא הַהּ באַרְעָא וְכָל עסְבָּא בָאָרֶץ וְבָל־עֲשֶׁבְ חַשֶּׁרָה טֵרֶם יִצְמֵח בִּי לֹא הִמְטִיר יהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָרָץ וָאָבֶם אַיִן לַעַבָּד אָת־הַאַרָמֵה: ּ וְאֵר יַצַלֵּה מִן־הָאָרַץ וְהִשְּׁקָה אֶת־כָּל־פְּנֵי הָאָדָמָה: וַפּיצֶר יהוֹה אֱלֹהִים אָת הָאָרָם עָפֶּר מִן־הָאָרָמָה עַפְּרֹא מו אַרְמָתֹא וּנְּפָּח בָּאַנְפּוֹהי 🛈 ר וַיִּפָּח בְּאַפֶּיוֹ נִשְׁמָת חַיִּים וַיְהִי הָאָדֶם לְנֵפָשׁ חַיֵּה: וַיִּטַע יהוְה אֱלֹהָים גָּן בִּעַדְן מִקֶּדֶם וַיְשֶׁם שָׁם אֶת־הָאָדָם בְּעַרִו מִלְּקְרְמִין (אִשְׁוֹי תִּפְּוֹ זָה אָדִם

> • אַשֵּׁר יָצֵר: וַיִּצְמַח יהוָה אֱלֹהִים מִן־הַאָדָמָה כָּל־עַץ נָחְמֶר לְמֵרְאֶה וְטָוֹב לְמַאָבֶל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתִּוֹךְ הַנָּן וְעַץ י הַדָּעַת טָוֹב וָרֵע: וְנָהָר וֹצָא מַעַרָן לְהַשְּׁקּוֹת אָת־הַבָּן א ומשָׁם יִפָּרֶד וְהָנֶה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים: שַׁם הָאָחָר פִּישְׁוֹן אַ הָוּא הַפּבָּב אַת בָּל-אָרֶץ הַחֲוילָה אָשֶר-שֶׁם הַזָּהָב: יבייג וָּדַבָּב הָאָרָץ הַהָּוֹא עִוֹב שֵׁם הַבְּּלְלַח וְאָבָן הַשְּׁתַם: וְשַׁם־ יי הַנָּחָר הַשַּׁנִי גִּיחָוֹן הָוּא הַפּובָב אָת כָּל־אֶרֶץ כִּוּש: וְשַׁם יי הַנָּחָר הַשְּׁלִישִׁי חִנְּקָל הָוּא הַהֹלֵךְ קּרְמַת אַשְּׁוּר וְהַנָּחָר יו הַרְבִיעִי הָוּא פְרֵת: וַיַּקָּח יהוָה אֱלֹהָים אֶת־הָאָרֶם פּ וַיַּנְחַהוּ בְגַן־עַרָן לְעָבְרָה וּלְשָׁמְרָה: וַיִצוֹ יהוָה אֱלֹהִים י עַל־הַאָרֶם לַאמֶר מִכָּל עַץ־הַגּוָ אָכָל הּאבַל: וּמִעַץ הַדַּעַת טוב וָרָע לָא תאבֶל מְמֵנוּ כִּי בִּיוֹם אָכַלְךְּ מְמֵנוּ מְוֹת חָמְוּת: וַיֹּאמֶר יהוָה אֱלֹהִים לֹא־טָוֹב הֵיָוֹת הָאָרָם 🕞 ש לְבַדָּוֹ אֵצֵשֶּׁה־לָּוֹ עַזֶר בְּנָגְדְוֹ: וַיִּצְר יהוה אֱלהים מִן־ הָאָדָמָה כָּל-חַיַּת הַשָּׁדֶה וְאַת כָּל-עִוֹף הַשָּׁמִים וַיַּבָא אָל־הָאָרָם לִרְאָוֹת מַה־יִּקְרָא־לָּוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא־ ב לְּוֹ תַאָרֶם נָפָשׁ חַיֶּה הָוּא שְׁמְוּ: וַיִּקְרָא הָאָרָם שֵׁמּוֹת

1) The discrepancies:

- (1) Regarding Adam I, the Torah states that he was created "in the image of God" but mentions nothing about the creation of his body, while regarding Adam II, the Torah says that he was fashioned from dust and then God breathed life into him.
- (2) Adam I is told to "Fill the earth and subdue it," while Adam II is charged to cultivate the garden.
- (3) In the first account, male and female are created concurrently, while in the second account, Adam is created alone and Eve appears later.
- (4) The first account refers to God only by the name "Elokim," while the second account also uses the Tetragrammaton (the Shem ha-Meforash, the four-letter sacred name).

ב / א־ח

פרשת בראשית

10/ספר בראשית

אַןאָשְׁהַּבְּלֶלוּ שְׁמָיָא וְאַרְעָא וְכָּל חַילַיוּבן: בּוְשֵׁיצִי וְיָ בְּיוֹמָא שְבִיעָאָה עברהה די עבד ונח ביומא שביעאה מְבֵּל עַבְרַתָּה דִי עַבָר: יוֹבָריך יִי יָת יוֹמָא שְׁבִיעָאָה (קַהִישׁ יָתַה אָרִי בָה נַח מַכָּל עַבְרְחַה דִי בְּרָא יְיֵ לְמָעְבֵּר: ראַלַין הולנה שְמָיָא וְאַרְעָא כַּר אַתְּבְּרִיאַנְ בְּיִּוֹמָא דִּי עָבֶּדְ יְיְ אֶלְּוְיִּים אַרְעָא דְּשְׁמֵיָא: הּוְכַל אִילְנֵי טִּקְלָא עד לַא הַוּוֹ בָאַרְעָא וְכָל עִסְבָּא רְחַקְלָא עד לא צמָח אַרִי לָא אָחִית מִטְּרָא יִי אַלהִים על אַרְעָא הָאַנִשׁ לִּיִת למפלח ית אדמתא: וענגא הנה סליק מן אַרעא ואַשִקי יַת כָּל אַבּי אַרְמְתָא: וּוּבְרָא יָיָ אֱלֹהִים יָת אָדָם אַפְרָא מָן אַרְמְנָא וּנְפָּח בְּאַנְפּוּדִי נשמתא דחיי ותת באדם לרוח מְמַלְלָא: הּרְצִיב יִי אֱלוֹדִים נִינְחָא

**ב וַיְּכָלָּוּ הַשָּׁמִיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְּבָאַם: וַיְבֵל אֱלֹהִים בּוָּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאִּבְהָוֹ אֲשֵׁר עָשֶׁה וַיִּשְׁבֹּת בַּיִּוֹם הַשְּׁבִיעִי ָ מַכָּל־מְלַאַכְהָוּ אֲשֶׁר עָשֵה: וַיְבָרָךְ אֱלֹהִים אָת־יִוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדָּש אֹתָוֹ כִּי בִוֹ שָׁבַת מִבָּל־מְלַאבְּתוֹ אָשְׁר ברא אַלהִים לַעשוֹת:

ר אַלֶּה תִּוּלְרָוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבֶּרְאָם בְּיוֹם עַשְּׁוֹת ה יהוָה אֱלֹהָים אֶרֶץ וְשָׁמֵיִם: וְכְלֹוֹ שִׁיחַ הַשָּׁלָה טַרָם יְהִיֶּה בָאָרֶץ וָכָל־עַשֶּׁב הַשָּׁדָה טֵרָם יִצְמֶח בִּי לֹא הִמְטִיר יהוָה אֱלֹהִים על־הָאֶׁרֶץ וָאָרֶם אֵין לַעַבְּר אֶת־הַאַדְמֵה: ּ וְאָד יַצֻלֵה מן־הָאָרֶץ וְהִשְּׁקָה אָת־כָּל־פְּנֵי הַאָּדָמָה: , וַיּיצֶר ידוֹה אֱלהִים אֶת־הָאָרָם עַפָּר מִן־הַאַרָטָה ה וַיִּפָּח בְּאַפֶּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיִּתִי הַאָּדֵם לְנֵפָש חַיָּה: וַיִּשְּׁע יהוָה אֱלֹדָים גַּן בְּעָדָן מִקֶּדֶם וַיִּשֶׂם שָׁם אֶת־הָאָדָם בְעַוֹן מַלְּקִים נָאַיִּי ספו יַה אָנם

77 81

BEREISHIS MIDRASH RABBAH VAYISHLACH

The Midrash presents an alternative exposition of the verse in Henteronomy, which relates to Jacob:

ּרָבָּי בָּרָכָיָה בְּשֵׁם רַבִּי סִימוֹן אָמַר: "אַין קאּל $-\mathbf{R}'$ Berechyah said in the name of R' Simone: It is written, There is none like God. ומי בָאל ייישויון – But who is like God? Jeshurun is –

קבא – "Jeshurun" referring to Israel the Elder, i.e., Jacob. $^{\rm hal}$ מָח הַקְּרוֹש בְּרוּךְ הוּא בָתוּב בּוֹ, ״וְנִשְׁנַב ה׳ לְבַרּוֹ״, אַף נַעַקב ״וַיִּנְתַר יַעֲקב לְבַרּוֹ״ - Just as it states regarding the Holy One, blessed is He, And HASHEM "alone" will be exalted on that day (Isaiah 2:11), 80 too, regarding Jacob it states here, Jacob was left "alone," [17]

rⁱ

THE LONELY MAN OF FAITH

So be departed thence, and found Elisha, the son of Shafat, who was plowing with twelve yoke of oxen before him and he with the twelfth; and Elijah passed by him and cast his mantle upon him. And he left the oxen and ran after Elijah, and said, "let me I pray thee kiss my father and my mother and then I will follow thee," and he said unto him, "go back again for what have I done to thee." And he returned back from him and took a yoke of oxen and slew them, and boiled their flesh with the instruments of the oxen and gave unto the people and they did eat. Then he arose and went after Elijah and ministered unto him. (I Kings, 19:19–21)

LISHA WAS A typical representative of the majestic community. He was the son of a prosperous farmer, a man of property, whose interests were centered around this-worldly, material goods such as crops, livestock, and market prices. His objective was economic success, his aspiration—material wealth. The Bible por-

JOSEPH B. SOLOVEITCHIK

trays him as efficient, capable, and practical, remindful of a modern business executive. When Elijah met him, we are told, he was supervising the work done by the slaves. He was with the twelfth yoke in order not to lose sight of the slave-laborers. What did this man of majesty have in common with Elijah, the solitary covenantal prophet, the champion of God, the adversary of kings, who walked as a stranger through the bustling cities of Shomron, past royal pomp and grandeur, negating the worth of all goods to which his contemporaries were committed, reproaching the sinners, preaching the law of God and portending His wrath? What bond could exist between a complacent farmer who enjoyed his homestead and the man in the hairy dress who came from nowhere and who finally disappeared under a veil of mystery? Yet unexpectedly, the call came through to this unimaginative, selfcentered farmer. Suddenly the mantle of Elijah was cast upon him. While he was engaged in the most ordinary, everyday activity, in tilling the soil, he encountered God and felt the transforming touch of God's hand. The strangest metamorphosis occurred. Within seconds, the old Elisha disappeared and a new Elisha emerged. Majestic man was replaced by covenantal man. He was initiated into a new spiritual universe in which clumsy social-class distinctions had little meaning, wealth played no role, and a serene, illuminated, universal "we" consciousness

supplanted the small, limited, and selfish "I" consciousness. Old concerns changed, past commitments vanished, cherished hopes faded, and a new vision of a redemptivecovenantal reality incommensurate with the old vision of an enjoyable-majestic reality beckoned to him. No more did the "farmer" care for the oxen, the means of making the soil yield its abundance, which were so precious to him a while ago. No more was he concerned with anything which was so dear to him before. He slew the oxen and fed the meat to the slaves who, half-starved, tilled the soil for him and whom he, until that meeting with Elijah, had treated with contempt. Moreover, covenantal man renounced his family relationships. He bade farewell to father and mother and departed from their home for good. Like his master, he became homeless. Like his ancestor Jacob he became a "straying Aramean" who took defeat and humiliation with charity and gratitude. However, Elisha's withdrawal from majesty was not final. He followed the dialectical course of all our prophets. Later, when he achieved the pinnacle of faith and arrived at the outer boundaries of human commitment, he came back to society as a participant in state affairs, as an adviser of kings and a teacher of the majestic community. God ordered him to return to the people, to offer them a share in the covenantal drama and to involve them in the great and solemn colloquy. He was God's messenger carrying,

like Moses, two tablets of stone containing the covenantal kerygma. Many a time he felt disenchanted and frustrated because his words were scornfully rejected. However, Elisha never despaired or resigned. Despair and resignation were unknown to the man of the covenant who found triumph in defeat, hope in failure, and who could not conceal God's Word that was, to paraphrase Jeremiah, deeply implanted in his bones and burning in his heart like an all-consuming fire. Elisha was indeed lonely, but in his loneliness he met the Lonely One and discovered the singular covenantal confrontation of solitary man and God who abides in the recesses of transcendental solitude.

Is modern man of faith entitled to a more privileged position and a less exacting and sacrificial role?